

Divadlo Minor: Mami, už tam budem?

Premiéra: 15.3.2015

Inscenace *Mami, už tam budem?* se hraje v divadle Minor na malé scéně již něco přes rok. Jejím autorem, režisérem a jedním z herců je Jiří Jelínek, který má v Minoru na svědomí ještě inscenaci z roku 2014 *Anežka chce tančit*.

Mami už tam budem? je autorská inscenace, která si hraje s tématem čekání v zácpě. Rodiče, maminka a tatínek, vzpomínají, co všechno si vymýšleli za pohádky, aby zabavili svoje děti při čekání v koloně. Využívají k tomu věci, které běžně najdeme v autě (vonící stromeček, tachometr) a situace, které na cestě můžeme zažít (mlha, policejní kontrola, blinkání v autě). Korálovým sujetem je doprovází pan Silnica, občas vstupující do role (policista, mycí linka), převážně ale doplňující dvojici herců hrou na harmoniku a zpěvem.

Inscenace je dle mého názoru zajímavá hlavně tím, jaké téma si ke zpracování vybrala. Jízda autem a čekání v zácpě je situace, kterou zažilo asi každé dítě a určitě každý rodič. Navíc jde o chvíle, které prožívají děti a rodiče dohromady, „jedou v tom spolu“, a můžou se tak společně spiklenecky zasmát tomu, co se předvádí na jevišti, protože oni něco podobného prožívají také. Nejde o ztotožnění se diváka s hercem, ale se situací, která je všem dobře známá. Tvůrci si s ní tím pádem můžou dovolit zacházet velmi tvořivě a hravě, aniž bychom se v ní ztráceli.

Celé představení je orámované čekáním v dopravní zácpě, během něhož vznikají z nudy a pro zábavu různé příběhy. Jednotlivé předměty v autě vyprávěním herců ožívají a stávají se hlavními aktéry vyprávění. V některých můžeme najít inspiraci z již existujících pohádek, což ale ničemu nevadí a jenom to potvrzuje hravou povahu představení, která přejímá známé věci a za pomoci fantazie a představivosti je staví do nových vztahů. Vonící stromeček tak klidně odhopsá do lesa, kde ho přepadnou lupiči, z tachometru se stane princezna Tachomíra, která miluje rychlost, z mycí houby ve tvaru kočky je mycí linka Micilinka. Hra se slovy je vůbec velmi výraznou složkou inscenace. Pracuje s mnohovýznamovostí slov, které v různých kontextech vyvolávají smích u dětí i rodičů.

Vedle příběhů, které vznikají z vyprávění rodičů, a které může mít každá posádka auta své vlastní, ukazuje inscenace také situace, které můžou na silnici potkat každého a pomáhají se v nich zorientovat. Když je mlha, přichází víla Mlhovka a na všechno si hezky posvítí. Na dálnici můžou jenom automobilové prostředky a ne vlaky nebo letadla. A když auto zastaví policista, tak to nemusí být hnedka průšvih (pokud vám ovšem nechybí kola). Vedle vymyšlených příběhů se tak děti dozvídají i věci, které jsou jim dobře známé a utvrzují se v nich. Ne však žádnou nuceně výchovnou formou ve smyslu vztyčeného ukazováčku: Pozor děti! Teď řekneme moudro! Inscenace s dětmi nijak nemanipuluje, ani se jim nesnaží vnutit, že to co se děje na jevišti má být zábavné. Zábavnost inscenace vyvěrá z dobrých nápadů a uvěřitelného chování a vystupování herců. Písníčky se zpívají pro radost, oslovování

diváků je přirozené a nabízí možnost přijít s vlastním nápadem. Například když se v jednom z příběhů holčičce Vendulce nikam nechce, mohou děti vymýšlet, kam by Vendulka mohla jít.

Představení se mi zdá cenné právě v tom, že si vybírá situaci ze života, která je společná dětem i dospělým. Vyvolává tak společnou debatu o tom, jaké příběhy si vypráví která rodina (tato debata probíhala už v průběhu představení) a může i případně obohatit něčí repertoár. Každopádně ukazuje důležitou věc. Má-li člověk dost fantazie, nemusí se bát, že ho někdy zastihne nuda. Ani v dopravní zácpě.